

צעירה

מבית קהילת "חזון הדור הצעיר" (נ"ד)

יום שישי
 ו' טבת ה'תשע"ו (18.12.15)

הצטרפו אלינו!

תוכניות חינוכיות לילדים ונוער - גמ"ח "רק בשמחות" - השאלת ציוד לשמחות ולבית האבל - גמ"ח "לבריאות" השאלת ציוד רפואי וסיעודי - מרכז להפצת ערכי היהדות - ערבי חלוקת מצרכי מזון - ערבי תרבות - בית מדרש יוצר לדתיים ולחילוניים - מרכז התנדבות קהילתי - מרכז הדרכה - חוגי ילדים

מה בפנים?

חינוך באהבה
 להיכנס לנעליים

מושג השבוע
 תועבה

מבט לעומק
 לגלות את יוסף

הלכה בהרחבה
 מה נחשב כתפילה במניין

ממטעמי המטבח
 מג'רדה

שבת פרשת
 "ויגש"

יציאת שבת	כניסת שבת	חצון הגלילית
17:04	16:12	חצון הגלילית
17:17	16:06	בית שאן

להניח את הדעת עד שישתנה המצב הקיים הבלתי נסבל שאחד מכל חמישה ישראלים חשוב כמת. מה גדולה היתה הצעקב בישראל אם היו מודיעים על אסון שגרם למוות ח"ו של מליון ושבע מאות אלף או יותר משני מיליון מאוייבי ישראל (בלשון נקייה). וכאן, מזה כעשרים וחש שנים, המדינה מנוהלת במנהיגות שמביטה בשאט נפש על המצב, כאילו מדובר בכורח המציאות ולא בתוצר של החלטות שלנו. והדברים נכתבים בשמיני של חנוכה, שבה השכינה יורדת מתחת לעשרה טפחים, שנוכה להתפלל על עם ישראל במצבנו.

"ועתה אל תעצבו" מספר הרב זילברשטיין בשם האבן עזרא על יהודים שטמהים על ההנהגה של הקב"ה (רח"ל) בעבור הצרות שניטחות על עם ישראל. סיפר לשואלים האבן עזרא: "שני יהודים היו הולכים בדרך לאחד שני לחמים ולשני שלושה. הצטרף אליהם יהודי שלישי, וכשישבו לאכול, חלקו באוכל יחדיו. לאחר הארוחה, ביקש השלישי לשלם על הארוחה. נתן לשניים חמישה זהובים והורה להם שיתלוקו. החלו אלו לריב. בעל שלושה הלחמים טען שמגיע לו שלושה זהובים ולשני שניים, ואילו השני טען שהאוכל לא התחלק שלושה-שניים, לכן עליהם לחלק שווה שווה. כשהגיעו לעיר, הלכו למרא דאתרא לשאול את פסיקתו. פסק הרב שלבעל שלוש הלחמים מגיעים ארבעה זהובים, ולבעל שני הלחמים, רק אחד. " בשלב זה החלו השומעים צוחקים, והרי לא ביקש היהודי אלא שלושה זהובים ואיך יקבל ארבעה? ענה להם האבן עזרא, לעסוק במשפט פשוט אינכם יודעים ורצונכם להבין את הנהגת הקב"ה? אסביר לכם. " בסך הכל היו חמישה לחמים ושלושה אוכלים. נכפיל את הסועדים בלחמים והרי לנו 15. כל אחד אכל שליש מהלחמים, ז"א חמישה שלישי לחם. מבעל שלושה הלחמים הגיעו תשעה שלישים, ומבעל שני הלחמים רק ששה שלישים. כעת נחסר את מה שכל אחד מהם אכל עצמו. בעל שני הלחמים אכל חמישה מששה שלישי הלחמים שהיו לו, ובעל שלושה הלחמים אכל חמישה מתשעה השלישים שהיו לו. יוצא שהמצטרף אכל ארבעה שלישים מבעל שלושה הלחמים, ושליש אחד בלבד מבעל שני הלחמים. " מסיים האבן עזרא "חשבון פשוט כזה לא יכולתם לו, ורצונכם להבין החלטות של האין סוף ברוך הוא?

וכמנהגנו, נסכם מה מתבקש מאתנו. סיפור ירידת מצרים והתנצחות האחים בני יעקב הוא יסוד בעבודת השם, שבה על כל אחד מאתנו לחפש למה הוא יכול לשאוף מבחינת איוה תפקיד עליו למלא בעבודת השם ובסיפוק צרכי עם ישראל. מי בכח, מי במח, מי בכסף, מי בשלום. ובמה שאפשר לנו לעשות, נלחם בחרוף נפש, ומה שמעבר ליכולתנו, נתפלל עליו לקב"ה שיסייע לנו בהשגחתו המושלמת, כמו שאומר הקדוש "בעלמא דברא כרעותי" (בעולם שברא כרצונו), שהיא ההנהגה שמובילה לביאת גואל צדק בב"א.

מסיני בא... הרב פרופ' חביב יצחק

"ונאמר אל אדני יש לנו אב זקן וילד זקנים קטן, ואחיו מת ויותר הוא לבדו לאמו, ואביו אהבו." ורש"י "ואחיו מת - מפני היראה היה מוציא דבר שקר מפיו, אמר אם אומר לו שהוא קיים, יאמר הביאהו אצלי". כמה תמוהים דברי רש"י, במיוחד למתנכים שמנסים ללמד את ילדינו לא לשקר. והרי יהודה ניגש ליוסף בכוונה להלחם על בנימין בכל מצרים וצבאותיה, ואם כן מה שייך יראה? ואיך יוציא צדיק דבר שקר מפיו? זאת ועוד, הרי כשאמר יוסף מרגלים אתם על שנכנסו למצרים בעשר שנים ועברו בכל השוקים ומאורות חיי הלילה, הסבירו ליוסף שעשו כן בחפזם אחרי אחיהם, ואם כן איננו מת. והרא"ם מפרש שאכן אמרו לו ששמעו שהוא מת. ואומר המהר"ל מפראג שהסבר זה מבלבול. ומסביר המהר"ל ואחריו הצדה לדרך והיריעות שלמה, שדברו האחים בהסתברות. שאחרי שנעשה מאמץ לחפש את שרידיו של יוסף, ואיננו, והרי המקום מצרים מסוכן, כפי שהם עכשיו בצרה, גם בלי לרדת מצרימה כעבר, ממילא רוב הסיכויים שמת. וכמוכן שיש לנו ללמוד מכאן על החלטתה להכריז על חייל צה"ל כמת, לפי הסתברות, גם אם במקרה יוסף ידוע לנו שהשם חשבה לטובה ונהפוכו.

קודם כל, למדנו פעמים רבות שכל שעבר על יעקב, עבר על יוסף, ושזה משמעות הפסוק "אלה תולדות יעקב-יוסף". אם כן, כפי שעשיו שלח את אליפז בנו להרוג את יעקב, וכשנפגשו אליפז ורודו האהוב עליו, הסכימו שאם ייקח אליפז את כל הוננו של יעקב, ויעקב יגיע לחזן חסר כל, אז העני חשוב כמת, ובכך קיים אליפז את מצוות אביו. אם כן גם כאן, הרי מכרו אותו אחיו לעבד, ולכן חשוב כמת. בכל זאת, יש כאן מידה יסודית ביהדות, שלא מתייחסת למידות ההתנהגות בצורה מוחלטת, אלא יחסית. יהודי צריך לדעת על מה להלחם, ועל מה לוותר. לא כמו שאנחנו רגילים לשמוע על הממשלה, שקל לצופה מהצד לאמר שנוהגים במוג לבב, אבל צריך יהודי לבחור את מלחמותיו, גם לפי ההתכנות. ואם יתכן נצחון, אז להלחם בחרוף נפש, ואם אין שכיב, או שהדבר לא מצדיק את המחיר, אז להמנע. וצורך מנהיג שלא ממהר אלי קרב, כמו ילד. וכך צריך ללמוד את הסיפור, לא שיש לך אדם אחד שטבעו חמום מח, כמו שמעון ולוי, שאז ממנו יוצא לוחם גולני טוב, או רך לבב שממנו ייצא מחזיק עט בשלישות. לא כן אבותינו סמנו לנו. אלא לפי הצורך, כפי שלמדנו מפי הרב דרסלר זצ"ל, וכפי שלמדתי מהרב פרידלנדר זצ"ל, שהאבות היו המרכבה של השגחה האלוקית, ולכן היות כוונותיהם לפי צורך הדור, אברהם - חסד, יצחק - גבורה, ויעקב - תפארת. לא שכך נולדו בטבע, אלא מתוך הצורך באה התכונה. וכך מדגים הרב זילברשטיין נר"ו את עניין המלחמה בחרוף נפש על מה חשוב. מסופר על הרב שך זצ"ל שבתקופת מחלתו בעת התפילה ביקש פעם בדחפיות מראש "עזר מציון" הרב ציולק להתמין ספר של רבי ראובן דננברג זצ"ל, מגדולי ליטא, בכספת בדחפיות גדולה. לאחר שביצע הרב ציולק את המשימה והבטיח לרב שך שאכן מילא את מבוקשו, שאל מה העניין. וענה לו הרב כמובן מאליו, שראה שם הסבר חשוב על סוגיה במסכת גיטין, ורצה לעיין בה שוב. כך נוהגים בתורה, בכספת עם כל ממון הישיבה, כמו אוצר יקר. לענייננו, שוב כאן אנחנו למדים שהעני חשוב כמת, ואי אפשר שלא

תפילות בבית המדרש:
קהילת "חזון הדור הצעיר"
 תפילת שחרית (כימים א'-ה')
 05:10 - הודו (מניין עובדים)
 תפילת שחרית בשבת:
 08:00 - קורבנות
 10:08 קידוש וכיבוד

חינוך בחיך ובאהבה
ישראלה אלגלי

בס"ד

קהילת חזון הדור הצעיר

שמח לאמץ לשירותכם!

גמ"ח "לבריאות"
השאלת ציוד רפואי / סיעודי

כסאות גלגלים, קביים, הליכונים, רולטורים, מקלות הליכה, מיטה סיעודית ועוד...

גמ"ח "רק בשמחות"
השאלת ציוד לשמחות ובתי אבל

כסאות, שולחנות, גרילנדות, מקררים, סידורים, תהילים, מיחמים, סטנדים, אוהל אבלים ועוד...

פעילות קהילתית מגוונת

תוכניות לילדים ונוער, מרכז להפצת ערכי היהדות והמסורת, הפעלת סטודנטים ומתנדבים למוען הקהילה, חלוקת מצרכי מזון למעוטי יכולת, ערבי תרבות לצעירים ולמבוגרים, הקמת מיזמים קהילתיים, בית מדרש יוצר לדתיים וחילוניים, עזרה לקשישים וגלמודים, מרכז התנדבות קהילתי, מרכז הדרכה, חוגי ילדים ועוד...

סיפור משקפיים טובות
אוהד דהן

סוף הסיפור

בת הטבח התלוננה בשיחה עם אביה על הקושי אשר בהתמודדות עם הבעיות בחיים. הטבח הובילה למטבח והראה לה שלושה סירים בהם רתחו מים. בסיר הראשון הוא שם גזר, בסיר השני הכניס ביצה, בסיר השלישי שפך גרגירי קפה. לאחר זמן מה שלף הטבח את הגזר מן הסיר ושם אותו בצלחת, דג את הביצה מן המים הרותחים והניח אותה בקערה, סינן את הקפה ומזג אותו בספל. הביט בביתו ושאל: "מה את רואה, יקירתי?" "הבת התקרבה לשולחן ובחנה את התוצרים: הגזר היה רך ונמערך. היא קילפה את הביצה, שהייתה קשה, הקפה הדיף ריח נפלא וטעמו היה טוב ומענג.

אמר הטבח: "כך בני אדם שונים המתמודדים עם קושי זהה. המים הרותחים הם אותו מצב נתון עבור שלושת החומרים: הגזר שהגיע למים קשה, התרכך עד מאד וניתן עכשיו לפורר אותו בקלות. הביצה, שהגיעה עדינה ונוזלית תחת קליפתה הדקה, התקשתה כולה. פולי הקפה, לעומת זאת, הם ייחודיים! לאחר שהותם במים הרותחים, הם הפכו את המים אותם למוצר משובח."

"לאיזה מהם את דומה, בתי היקרה? כאשר בעיות מגיעות למפתן דלתך, איך את מגיבה? כגזר שנראה חזק אך מאבד תכונותיו במצבי לחץ? כביצה בעלת אופי עדין שמקשה את ליבה לאחר פישורים, גירושים, מוות של אדם אהוב? שנראית אותו דבר מבחוץ אך ליבה ונשמתה התקשו עד מאוד? או אולי את פול קפה, אשר תפקידו בחיים להפוך את המצב הכואב לדבר הטוב ביותר שניתן? הקפה מגיע לתכונותיו הטובות ביותר עת שהמים בשיא הרתיחה." **בשביל להיות פול קפה רק צריך לזכור כי לכל מה שקורה בחיים יש סיבה...**

להיכנס לנעלים

הזמן שיעור שני, פתק דחוף נשלח אל המנהלת ממורה מקצועית בכיתה ג':

אבקש מהמנהלת, אם אפשר, להגיע כעת לכיתה ג'. המנהלת מזדרזת לעלות ומוצאת בפתח הכיתה מורה חמורת סבר ולידה ילדה קטנה ונבוכה. "טלי איחרה הבוקר, היא מסרבת להיכנס לכיתה ולמסור את האישור. לא זו בלבד, אלא שהיא מוסיפה ומפריעה מבחוץ, פותחת את הדלת ומציצה, אני חושבת שצריך להעניש אותה כדי שתדע איך להתנהג!", אמרה המורה.

המנהלת מסמנת לטלי לבוא אחריה, והמורה שבה לכיתה. בחדר הנעים שואלת המנהלת את הילדה בקול רך: "טלי, מדוע אינך נכנסת לכיתה?". טלי משפילה את עיניה ומצביעה על רגליה. המנהלת קמה ממקומה, להפתעתה היא מבחינה שטלי נועלת מגפיים ביום קיץ חם.

טלי אומרת בשפל קול: "אתמול נרטבו לי הנעליים, ואמא שלי הכריחה אותי ללכת עם מגפיים, היא אמרה שלא משנה מה נועלים, העיקר לא להפסיד לימודים. אבל אני מתביישת להיכנס כך לכיתה, כי החברות תצחקנה עלי, אז ניסיתי להקשיב מבחוץ..."

תוך מספר דקות אתרה המנהלת נעליים במספר זהה והסבירה לטלי באורך רוח: "עשית מצווה ששמעת בקול אימך וגם אם היו לועגים לך, הרי היית מקבלת שכר על כך. בכל מקרה, אין להפריע לתלמידות אחרות, הן אינן צריכות לסבול בגלל נעליך הרטובות".

טלי נעלה את הנעליים החדשות שקיבלה ורצה בשמחה לכיתתה.

למחרת החזירה האם את הנעליים בצרוף מכתב תודה.

נקודות לחשיבה

הקשבה פעילה של מחנכים ומורים יש חשיבות רבה להתייחסות של מורים והורים לזיהוי מצוקות אצל הילדים, ילד לא מפריע סתם זו אומנות לרדת לעומקם של הדברים, ולגלות מה מפריע לילד ומדוע הוא מתנהג כפי שהוא מתנהג.

זימון המנהלת או המחנכת לכיתה – מה המסר שהתלמיד מקבל כאשר מזמנים את המנהלת או המחנכת לפתור בעיות, היכן סמכות המורה.

"יש תלמידים שבינם אינו רגוע, חם ואוהד, לכן הם זקוקים לחיבוק ואהבה בבית הספר, עלינו לאתר תלמידים אלה ולתת לכל אחד ואחד את תשומת הלב והיחס החם."

כור

מרדכי בן מרים ז"ל	מרם בת מורורי ז"ל
מרם בת פרי ז"ל	רבקה בת פרי ז"ל
דוד בן יהודה ז"ל	דוד בן יהודה ז"ל
רחמים בן יהודה ז"ל	רחמים בן יהודה ז"ל
מרדכי בן ציפורה ז"ל	מרדכי בן ציפורה ז"ל

מרדכי בן מרים ז"ל
מרם בת פרי ז"ל
דוד בן יהודה ז"ל
רחמים בן יהודה ז"ל
מרדכי בן ציפורה ז"ל

מרדכי בן מרים ז"ל
מרם בת פרי ז"ל
דוד בן יהודה ז"ל
רחמים בן יהודה ז"ל
מרדכי בן ציפורה ז"ל

מרדכי בן מרים ז"ל
מרם בת פרי ז"ל
דוד בן יהודה ז"ל
רחמים בן יהודה ז"ל
מרדכי בן ציפורה ז"ל

מרדכי בן מרים ז"ל
מרם בת פרי ז"ל
דוד בן יהודה ז"ל
רחמים בן יהודה ז"ל
מרדכי בן ציפורה ז"ל

מרדכי בן מרים ז"ל
מרם בת פרי ז"ל
דוד בן יהודה ז"ל
רחמים בן יהודה ז"ל
מרדכי בן ציפורה ז"ל

הלכה בהרחבה

הרב איתי אהרן

מה נחשב כתפילה במניין? (חלק א')

ראינו את החיי אדם שהביא המשנה ברורה והמחלוקת בהבנתו. כולם מסכימים על כך, שאין די באמירת דברים שבקדושה, על מנת שייחשב תפילה במניין (הדוגמא שהבאנו לכך הינה אחד שמגיע בסיום התפילה ומתחיל שמונה עשרה עד ואתה קדוש על מנת לומר קדושה – שוודאי אין זו תפילה במניין) וצריכים על העשרה להתפלל יחידיו תפילת שמונה עשרה עלכדי שייחשב תפילה במניין ולשונו של החיי אדם: "ועיקר תפלה בצבור הוא תפלת י"ח דהיינו שיתפללו עשרה אנשים שהם גדולים ביחד" בין אם נאמר כל העשרה או די בשישה (כפי שהארכנו בשבועות האחרונים).

ועדיין יש לברר מתי היא התפילה בציבור התפילה הלחש או שמא חזרת השליח ציבור?
והנפקא מינא משאלה זו:

האם נכון לדלג פסוקי דזמרא בשביל להתחיל שמונה עשרה עם הש"ץ? אם אין זו תפילה בציבור אין טעם וסיבה לדילוג בתפילה.

מי שהגיע והיחידים בתפילה האם ימתין לש"ץ או שמא יתחיל כדי שלא יפספס תפילה בציבור (כאשר יספיק קדושה).

האג"מ סובר שמעלת תפילה במניין היא דווקא בתפילת לחש. וטעמו: כל חזרת הש"ץ נתקנה לאלו שאינם בקיאים (ואע"פ שתיקנו אותה גם כאשר כולם בקיאים) ולא מסתבר לומר שזה ייחשב תפילה בציבור יותר מתפילת הבקיאים שאינם "זקוקים" לחזרת הש"ץ. וכן משמע מהמשנה ברורה (סו, לה) שיש להקפיד להתחיל ממש ביחד "גם לכתחילה ראוי להתחיל עם הש"ץ והקהל בשוה..." תפילה בציבור הינה התפילה יחידיו.

לעומת האג"מ **החת"ס** סובר שעיקר תפילה בציבור הינה חזרת הש"ץ. ולכאורה כן משמע מלשון הרמב"ם (ה"ל תפילה ח, ד) "וכיצד היא תפלת הציבור יהיה אחד מתפלל בקול רם והכל שומעים..." ועיקר תקנת חזרת הש"ץ הייתה שכולם ייצאו מהש"ץ שזוהי עיקר תפילה בציבור ויש בה ברוב עם הדרת מלך ולא תיקנו כך שקשה שכולם יעכבו אחרי הש"ץ. וזו לשון **החת"ס** (איגרות סופרים יד) "כי מה שהיחידים כל אחד מתפלל בפני עצמו מקרי תפילת יחיד רק מה שאחד מוציא רבים זה מקרי ציבור". על הבנה זו לומר שאין תפילת הלחש נחשבת כתפילה בציבור חלקו והביאו ראייה מקורבן פסח אשר כל אחד מקריב לעצמו ועצם הקרבתו בכינופיא (בציבור, ביחד) מחשיבו לקורבן ציבור. ועל לשון הרמב"ם כתב בשו"ת מעט מים (ר' אברהם הכהן בסאלוניקי) אין כוונת הרמב"ם לאפוקי ולומר שאין תפילת הלחש של היחידים איננה נחשבת לתפילה במניין אלא לומר שתפילה עם הש"ץ נחשבת גם היא לתפילה בציבור.

פתגם חסידי

הרב ישראל ניסן מור יוסף

מה שכותב שטרוד בפרנסה וכו' הרי זה כמו מישהו שרעב וחלוש מרעב, יאמר שלא יאכל עד שיתחזק, כי טרדת הפרנסה הוא כדבר המשנה באבות.. המקבל עליו עול תורה, פורקין ממנו עול דרך ארץ, וכן גם להיפך, במילא כאשר רוצים להקטין את טרדות הפרנסה, הנה קבלת עול תורה היא אחת העצות המרכזיות לזה. (אגרות קודש חי"ב ע' שח)

ממטעמי המטבח

יפית כהן

מג'רדה

מצרכים:

1/2 כוס עדשים חומים	2 כוסות מים
3 2 כפות שמן	מלח
בצל גדול	1/4 כפית כורכום

אופן ההכנה:

- מבשלים במים את העדשים עד שמתרככים.
 - שופכים את המים ומניחים את העדשים בצד.
 - קוצצים בצל גדול ומטגנים במעט שמן את הבצל.
 - מוסיפים לסיר 2 כוסות מים רותחים ומביאים אותם לרתיחה.
 - מוסיפים את התבלינים: מלח, כורכום, כמון ומערבבים.
 - מסננים את האורז וכשהמים רותחים מוסיפים את האורז+ העדשים לסיר ומערבבים.
 - מכסים את הסיר ומבשלים על אש נמוכה במשך 30 דקות (לא פותחים את הסיר במהלך הבישול).
 - לאחר שהתבשיל מוכן, מערבבים את התבשיל ומכסים את הסיר בנייר מגבת ועליו מניחים את המכסה.
- ניתן לאכול בהנאה!

בהצלחה ובתיאבון.

"כשהנשמה מאירה – גם שמים עוטי ערפל מפיקים אור נעים"

הפתגם השבועי

מושב השבוע

גרשון האריס

תועבה

האם המושג (המופיע בפרשתנו) "תועבה" משהו החלטי וקבוע, או רק משהו יחסי בעיני כל אדם?

מקורו המושג בסיפורו של יוסף: "וַיִּשְׁמְרוּ לוֹ לְבַדּוֹ, וְלֹאֵם לְבָדָם; וְלַמְצָרִים הָאֲכָלִים אֹתוֹ, לְבָדָם כִּי לֹא יִכְלֹן הַמְצָרִים לְאָכַל אֶת הָעֵבְרִים לְחֶם, כִּי תוֹעֵבָה הוּא לַמְצָרִים." (פרשת מקץ, בראשית מג: לב) ו "וַאֲמַרְתֶּם, אֲנָשִׁי מִקְנֶה הָיָה עֲבָדֶיךָ מִנְעֻרָיו וְעַד עַתָּה גַם אֲנַחְנוּ, גַּם אֲבֹתֵינוּ: בְּעֵבֹר, תִּשְׁבּוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן, כִּי תוֹעֵבַת מְצָרִים, כָּל רְעָה צֶאֱנָן. (פרשת ויגש, בראשית מז: לד)".

בהקשר זה, נראה שהמושג המוזכר ביחס של המצרים כלפי מי שפוגע באליליהם, דהיינו משהו מאד יחסי ואישי.

אולם בהמשך בתנ"ך, המושג נקשר מצידו של ה' כלפי עבודת אלילים: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה, לֹא נִכְוֵן לַעֲשׂוֹת כֵּן, כִּי תוֹעֵבַת מְצָרִים, נִכְבַּח לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ: הֵן נִכְבַּח אֶת תוֹעֵבַת מְצָרִים, לְעֵינֵיהֶם וְלֹא יִסְקְלֻנוּ. פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם, תִּשְׂרָפוּן בְּאֵשׁ; לֹא תִחַמְדוּ כֶסֶף וְזָהָב עֲלֵיהֶם, וְלִקְחֹתָ לָךְ פֶּן תִּקְשַׁב בּוֹ, כִּי תוֹעֵבַת ה' אֱלֹהֶיךָ הוּא." ועוד. מה גם, שמשתמשים במושג גם בהקשרים של זביחת קרבן בעל מום, לבישת בגד אשה ע"י גבר וההפך, רמאות במשקלות, אכילות מאכלות אסורות, גילוי עריות ועוד.

אם כן, למרות שיש מרכיב אישי ויחסי למושג, אין כל ספק ש"תועבה" גם קשורה לאיסורי תורה. אז יש להיזהר מאד בשימוש במושג, כי מצד אחד, יתכן ואפגע קשות ברגשות אחרים ע"י שימוש מופרז במושג רק מפני שמשהו פשוט לא "נראה לי" אישית, אך באיך, אנחנו חייבים להבין ולהכיר שבעיני השם קיימים התנהגויות, פולחנים והשקפות שאין לקבלם, לאשרם או להצדיקם בשום אופן, גם תחת לחץ חברתי כבד ונורמות מוסריות משתנות.

חידה שבועית

אמיר צפנין

חידת השבוע

סבא מתיהו חילק דמי חנוכה לשלושת נכדיו יהודה, אלעזר ויונתן - סכום שווה לכל אחד.

יונתן הקטן שמח: "קיבלתי סכום דו סיפרתי!"

אמר יהודה לאלעזר: "שים לב שהסכום שקיבלנו מעניין. הספרות שמרכיבות את הסכום שכל אחד קיבל והספרות של הסכום הכולל של כולנו שונות זו מזו, עם זאת האות שמתחילה בה כל ספרה זהה בכלום." מהו הסכום שכל אחד קיבל?

חידה מהשבוע שעבר

מורה חדשה מגיעה לכיתה ורוצה לבחון את רמת הכיתה ולכן נתנה להם בחוץ עם

4 שאלות ברמות קושי שונות.

70% מהתלמידים לא ענו על שאלה מס' 1. 75% מהתלמידים לא ענו על שאלה

מס' 2. 80% מהתלמידים לא ענו על שאלה מס' 3.

85% מהתלמידים לא ענו על שאלה מס' 4.

כמה אחוז מהתלמידים לא ענה על אף שאלה (לפחות)?

פיתרון לחידה מהשבוע שעבר

נניח שכל תלמיד ענה על שאלה אחת בלבד -

30% ענו על שאלה 1 25% ענו על שאלה 2

20% ענו על שאלה 3 15% ענו על שאלה 4

ולכן סה"כ 90% ענו על שאלה אחת, כלומר 10% מהתלמידים לא ענו על אף שאלה. (בכל מקרה אחר נקבל שיותר מ-10% מהתלמידים לא ענו על אף שאלה).

מבט לעומק

הרב מנחם סוכות

לגלות את יוסף

במשפט זה פותחת הפרשה את תיאור ניסיונו של יהודה לשכנע את יוסף. נכון שהניסיון לבסוף מוכתר בהצלחה, ב" אבל זה הרי רק בגלל שבאמת לא היה מדובר בשליט מצרי זר. מה חשב יהודה כשניגש לאותו שכנוע? ומה הוא המשפט או הטיעון שהביא למהפך אצל יוסף?

ישנו פסוק במשלי, שלפי דברי המדרש כאן, רומז למעמד אותו מתארת פרשתנו. שלמה המלך כותב, " מתוארת כאן סיטואציה בה אדם הכניס את עצמו לערבות ואין לו איך לפרוע. במצב זה נמצא יהודה באמת. מה הוא עושה? לפני שננסה להבין את המהלך של יהודה, כדאי שנשים לב כמה קרוב המצב הזה לכל אחד מאתנו. בורא עולם הפקיד בידנו נשמה קדושה, הוא נתן לנו לשמור על "בת המלך". לפני שירדנו לעולם התחייבנו לשמור עליה, " האם אנחנו יכולים להחזיר את הפיקדון בשלמות? המשפט האחרון שאומר יהודה לפני שיוסף מתגלה, ה"קש ששבר את גב הגמל", הוא " למרות שאין באמירה הזו שום סיבה להקל בעונשו של בנימין, הזעקה היוצאת מלבו של יהודה, אותו ה"איך?", מהדהדת וחודרת ללבו של יוסף. בצעקה זו יהודה מצהיר כי למרות ש"נגמרו לו המילים", למרות שהרציונל נמצא לגמרי עם אותו המושל. עם זאת, הוא לא מוכן לקבל את המציאות הזו. יהודה משוכנע שמשהו כאן ישתנה. יהודה ניגש ליוסף, הוא מסתכל במציאות של העולם ויודע שזה לא באמת רע, שזה לא יכול להיות שאין פה טוב שמסתתר מאחורי כל המסכים האלו. הארי הקדוש פותח את שירו, " למה הוא מדבר על כניסה לשערים ולא ישירות על הגעה לאותו "שדה תפוחים"?

התשובה היא שלא צריך להגיע לשדה התפוחים, הוא נמצא בכל מקום. צריך רק לדעת איך אני מביא את עצמי למקום בו אחווה את המציאות הזו. צריך ללמוד באיזה שער להיכנס.

כשהנשמה ניתנה בנו התקיים בנו "ערבת לרעיק", היינו מחוברים לרענו, לאלוקים הרועה אותי, ל"רעך ורע אביך", לקדוש ברוך הוא. אבל כאן בעולם הגענו למצב של "תקעת לזר כפיך", נתנו מקום לכל הדברים שהם זרים למציאות הזו. מכרנו את יוסף, אפילו הגענו למצב בו אנו רואים אותו כאויב. הצורה היחידה לצאת מהמקום הזה היא האמונה, האמונה בלב שלם שזה לא יכול להיות. האמונה הברורה שיש כאן טוב, שהנשמה שלנו, בתוך תוכה, לא נפגעה מימיה.

האמונה הזו והרצון הכן להגיע לשם, היא שמביאה ל"ולא יכול יוסף להתאפק". לכך שהפנימיות הקדושה מתגלה אלנו. אנחנו מגלים שלא רק שהנשמה נשארה בקדושתה ובשלמותה, אלא גם כל אותם מעשים שחשבנו שהם לא טובים, נהפכים לזכות. נגלה ש"למחיה שלחני אלוקים", שכל הבריאה וכל מעשינו היו לטובה.

(מבוסס על תורתו של השפת אמת)

ברכה והצלחה לכל בית ישראל ובכללם ל...

ברכה והצלחה

אל נא רפא נא לה

- עדה עטייה
- נתנאל טלקר
- חנניה ביטון
- משה דואב
- אוסנת יסכה בת רבקה
- יואב בן לאה
- חנה בת מרים
- רון בר עדנה
- אליה בת סיגל
- אביגדור בן שרה